

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mládež.

Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Błudów.)

Harmonikář.

Šel harmonikář ulicí
— stesk staré čelo smuší —
pár vzpomínek si v srdci nes
a písní plnou duši — —

Chtěl jimi mírnit cizí žal
a srdce mu v nich lkalo
a s nimi oko najednou
si v skrytu zaplakalo — —

Tam městem bloudil od rána,
a den se chystal k spánku —
a slunko zvolna skrývalo
se rudých do červánků.

A on tu šel tak sám a sám,
— chtěl mírnit cizí tísně —
a měl jen v srdci vzpomínku
a jen ty svoje písně — — —

Jožka Vysočinská.

Zd. Vašíček.

Památce Fügnerově.

Jméno Fügnerovo je nerozlučně spojeno se jménem dra. Miroslava Tyrše, zakladatele jednot sokolských. Znáte všichni poprsí výrazné dvojice Fügner a Tyrš. Dvě vzácné duše české našly se, aby stvořily nové evangelium lásky a činu, aby nejčistší a nejlepší síly obětovaly národu. Fügner, první starosta sokolské jednoty pražské to byl, jenž Sokolstvu dal hlubokou všelidskou ideu. Fügner seznámil se s Tyršem, který dlel jako vychovatel synů továrníka Barte'ma v Novém Jáchymově v Čechách. Fügner trávil letní čas na Sváté u lesníka Nittingra. Zde v samotě venkovské bylo uzavřeno ono šlechtné přátelství, jež pojilo po celý život tyto dva muže. Br. Fügner to byl, který dal návrh, aby členové jako bratři navzájem si tykali. Dle jeho slov měl býti Sokol „spolkem bratří svorných, nerozdvojených ni náhledy politickými, ni náboženstvím; bohatý měl býti bratrem toho, jemuž osudem méně přisouzeno; kdo duševními silami pracuje ku zdaru vlasti, měl býti upřímným bratrem toho, jehož ruce zdobí moky poctivé práce.“

On vdechl Sokolu ducha, jenž přivedl k rozkvětu organizaci sokolskou. „Volnost, rovnost, bratrství“ heslo velké revoluce francouzské plnil celým svým životem a byl jeho nejhorlivějším hlasatelem a šířitelem. Pocházel z rodiny obchodnické. Jeho bystrý duch a šlechtné zlaté srdce volalo jej k práci pro vlast. O své újmě najal za 1800 zl. ročně pro Sokola prostranný sál. Tak po-

ložil pevný základ spolku, aby se mohl zdárně vyvíjeti.

Známá byla jeho bezpříkladná dobročinnost. Často vracel se z kanceláře bez krejcaru. Stávalo se, že mnohý dobrý jeho srdce i zneužil. „Od zítřku budu tvrdším člověkem,“ sliboval. „Avšak,“ pokračoval, „zrovna zítra se muže státi, že mne člověk skutečně potřebný o něco požádá, a já budu celý den výčitku v sobě nés i, že jsem právě jemu něčehož odepřel.“ A tak zůstával tím, čím byl před tím: bezměrně obětým a dobrým.

Zemřel po krátké chorobě 15. listopadu r. 1865 v náručí svého zetě dra. Mir. Tyrše.

10. května r. 1869 byly přenešeny tělesné pozůstatky Fügnerovy z prozatímní hrobky na Olšany do nového hrobu, jenž czdoben byl pomníkem. Náčelník Sokola dr. M. Tyrš v úchvatné řeči vylíčil povahu a zásluhy nenahraditelného starosty Sokola pražského. Sokolstvo putovalo k jeho hrobu, kamž byly uloženy i tělesné pozůstatky zakladatele Sokolstva dra Mir. Tyrše. Tak jako v životě stáli věrně vedle druhu druh, i po smrti odpočívají ve společném hrobě. Na štíhlém jehlanci, na jehož vrcholu sedí sokol s rozpiatými křídly, na vavřínovém věnci jsou jejich podobizny.

Člověk a kultura.

O tunelech a tunelování.

Chceme-li my, obyvatelé Volyně, projeti tunelem, musíme se vypravit na několikahodinovou cestu vlakem. Povrch našeho kraje jest totiž tak utvářen, že není nutno při zakládání komunikací raziti tunely. Jinak jest tomu v zemích hernatých, kde se tomu není možno vyhnouti, zvláště v dnešní době, která je ve znamení rychlosti a tempa. Klasickou zemí tunelů je zejména Švýcarsko resp. Alpy, kde vybudovány jsou tunely až 20 km dlouhé.

Stavby tunelové jsou z nejstarších dob. Známý jsou na př. již 3000 let př. Kr. štoly, které spojovaly hroby Egyptanů s povrchem. Podobné stavby hotovili za pradávných dob také Nubičané, Indové a v Americe Aztekové. Z novějších dob známé jsou tunelové stavby silniční a odvodňovací Římanů, dlouhé přes 1 km. Ve středověku se stavěly záchranné chodby, jaké měl v tehdejší nepokojné době mnohý hrad. Byly to však stavby malé a nedokonalé.

Opravdového rozmachu nabylo stavitelství tunelové teprve od doby, kdy byla vynalezena lokomotiva a stavěly se železnice. Heslem těchto byla rychlost a té se docílí jen na tratích co nejkratších. Nezbylo tedy než překonávati výškové překážky nákladnými a mnohdy velmi obtížnými stavbami tunelovými.

Nejroslulejší tunely jsou, jak jsem se již zmínil, v Alpách na hranicích švýcarsko rakouských a švýcarsko italských. Tunel Simlonský byl vystavěn v letech 1898 až 1905 v průsmyku stejného jména na hranicích italsko-švýcarských. Je téměř 20 km dlouhý a v některých místech probíhá až 2100 m pod povrchem. Osa tunela jest přímá, ale i kdyby probíhala přesně po povrchu zemském, tehdy po povrchu kulovém, neviděli bychom z jednoho konce na druhý, neboť zacblení země na tuto vzdálenost činí uprostřed 8 m. Přímým tunelem je rovněž tunel Gotthardský ve Švýcarsku, dlouhý 15 km. Na železnici, která nese stejné jméno, jest ještě jiná „tunelová zajímavost“, t. zv. tunely spirálovité, vybudované jako obrovská roura, stočená v podobě několika závitů jako pružina.

Dnes již neexistují pro techniku žádné překážky, které by nedovedla překonat, ať již je to délka či hloubka. K nejobtížnějším však patří stavby v zemině rozštědlé, v bahně. Vyskytují se tyto při stávkách podzemních drah ve velkoměstech, při nichž vykopati jest tunel pod řekou. (Pokračování.)

VI. P.

Hlídka SČM.

(Přehled činnosti Odborů. Pokračování.)

Odbor Jezírko. Odbor založen 22. ledna 1935 p. uč. Šimůnkem. Počáteční činnost v lmi slabá. V červnu téhož roku při návštěvě p. Duška z odboru vzniklo SKM, které však dlouho netrvalo a tak 26. března 1936 obnoveno znovu SČM.

V místní škole pořádány jsou přednášky a vyučuje se zpěvu pod vedením p. učitele Šimůnka. Předsedou je Josef Lukotka. Členů 16.

Sedmihrady II. Odbor založen na začátku

Ze studentských let Vítězslava Háleka.

(Fr. P.)

Vítězslav Hálek, básník „Večerních písní“, „Pohádek z naší vesnice“ a spisovatel celé řady mistrných povídek ze života vesnického lidu, vystoupil po prvé na veřejnost balladou „Nekřtěncova dušička“ r. 1854. Jeho literární začátky sahají však až do r. 1851, kdy byl studentem čtvrté třídy na akademickém gymnasiu. Hálkovi bylo tehdy 15 let a mezi studenty už platil za básníka.

Na gymnasiu akademické vstoupil Vítězslav Hálek r. 1847. Jeho otce, hostinský v Dolínku nedaleko Prahy, chtěl sice mítí z hochy pomocníka při živnosti, ale když Hálek donesl z německé normální školy v Praze, kam byl dán, aby se naučil německy, pěkné vysvědčení, dal si otec říci a dal nadaného hochy na studie. Na mladistvou mysl Hálkovu, stejně jako na mysl jeho druhů, působilo mocně revoluční hnutí r. 1848 a probudilo v nich živé cítění vlastenecké. Také škola velmi vlivně působila na jejich uvědomění národní. Na akademickém gymnasiu, jediném v celém království českém se tehdy učilo česky — byla to zvláštní privilej toho ústavu — a profesory byli vesměs vlastenci a skoro všichni byli také českými spisovateli. Ředitelem ústavu byl slavný dramatický spisovatel Václav Kliment Klicpera a vedle něho působili na ústavě profesori - spisovatelé: Fr. Svoboda, Václav Štulc, Josef Franta Šumavský, Václav Želený, Dr. Čupr, Jan Jungmann a jiní. Skoro o všech se dosud mluví v dějinách

1936 roku. Členů se přihlásilo 18. Předseda Leon Mastný. Odbor sehrál divadlo: „Tomšovic grunt.“ Nyní se pořádají schůzky ve škole. Členů je nyní 20.

Buršovka. Nově se zakládající Odbor pod vedením p. učitele E. Nevečeřala. Pořádají se schůze, učí zpěv a hraní na strunné nástroje.

Odbor Sklín Česká, založen v prosinci 1935. Předseda Vl. Hybler z Vilhelmovky. Odbor pěstuje zpěv pod vedením předsedy. Pořádají se týdenní schůzky. 8. března uspořádán „Den vzpomínek“ na starou vlast a oslaveno jubileum Masarykových narozenin.

12. července (pravoslavný svátek Petra a Pavla) odbor společně se školou a Kolem ČMS. uspořádal výlet v zahradě p. E. Pichrta. Program byl dobře vypracován ale vzhledem k pokročilému času, musel býti o něco zkrácen. Po uvítání, které pronesl p. učitel J. Smetana, pěvecký sbor z Vilhelmovky při pomoci zpěváků ze Sklíně pod vedením Vl. Hyblera zahájil program hymnami polskou a čsl. Následovaly básně, přednášené dětmi, sólové výstupy členů SČM. a sborové písně Hezké bylo dueto „Synek z Polanky“ v národních krojích. Dojemně působila zdramatisovaná píseň „Osířelo dítě“, kde v úloze sirotka vystupovala Slávečka Kraiglová z Vilhelmovky. Toto pětileté děvčátko se dobře svého úkolu zhostilo. Program zakončen rytmickým cvičením žáček pod vedením Jos. Hyblera. V přestávkách koncertovala hudba místní a žakovská kapela Jar. Židlického ze Sienkivčovyky.

Chybějí nám údaje o Odborech v osadách: Bocánovka, Kněhynky, Novostavce a Zálesí. Prosíme Odbory o jich zaslání. Všichni musíte ukázati na práci kterou konáte, aby veřejnost sezna-

našeho písemnictví jako o významných spisovatelích.

Není divu, že pod vedením těchto vlasteneckých profesorů studenti horlivě četli, ale nejen to, také sami se pokoušeli ve spisovatelství. Hlavou mladých adeptů básnické slávy byl ve své třídě Vítězslav Hálek. Už ve čtvrté třídě shromáždil kol sebe kruh spolužáků, kteří veršovali a psali prósou drobné práce, jimiž přispívali do studentského listu své třídy. List ten se jmenoval „Příprava“ a jeho redakci vedl Hálek. „Příprava“ vycházela v jediném exempláři — psaném a kolovala mezi členy kroužku, kteří za čtení odváděli do společné pokladny po čtyřech krejcařích. Výtěžek měl být odveden na stavbu Národního divadla. To bylo roku 1851. Příštího roku přeměnila redakce název tohoto skrovňoučkého listu na „Varyto a lyra“ (podle sbírky básní od Karla Vinařického) a v r. 1853 ponecháno pouze název „Varyto“. Tehdy byl Hálek v šesté třídě gymnasia.

Takové byly tedy literární začátky Hálkovy a jeho druhů, pozdějších literátů, kteří studovali na témže gymnasiu. Věc se však vyzradila policii a pro ústav, pro sbor profesorský i pro studentstvo nastala doba trapného vyšetřování. Úřadům bylo udání vítanou záminkou, aby mohly krutě zakročiti proti gymnasiu, na němž se vyučovalo česky. Policie chtěla najíti v nevinné jinošské zábavě tajné spolčování, dokonce s úmyslem protistátním. Vyšetřovala studenty, jakoby ony nepatrné příspěvky, sbírané na Národní

la, že SČM je organizací, která pracuje a že neexistuje pouze na papíře. V příštím čísle chci uveřejnit zprávy o vzpomínkách Odborech, proto pište! Čekám!

J. Foitík.

Zlatá zrnka.

S cizím duchem jde smrt, proto si hajme co je našeho.
(Alois Jirásek.)

Výsledky vašich činů ocení druzí, snažte se jenom, aby srdce vaše bylo čisté.

(Ruská moudrost.)

Láska a pravda jsou nepřemožitelné.

(Ruské přísloví.)

Nikdo z nás posud neví, neboť nikdo k tomu nebyl veden v časném mládí, jakých čarovních paláců si můžeme vystavět z krásných myšlenek, vzdorujících všem protivenstvím. Jasně představy, spokojené vzpomínky, vzácné události, pravdivé výroky, klenotnice skvostných a klidných myšlenek, jež starost nemůže vyvrátit, tu přibytby vystavené nikoli rukama, ale aby duše naše přebývala v nich.

(Ruskin.)

Rozmanitosti.

Náš krajan stížen nehodou.

Československý tisk přinesl tuto smutnou zprávu: „Vladimír Libovický, sólový tanečník Slovenského Národního divadla v Bratislavě, který dlí právě na prázdninách v Krivoklatě, byl stížen nehodou. Na svátek J. Husa si vyjel s p. Müllerem, který řídil motorku, na výlet směrem k hradu Žebrák. Na neo načené křížovatce se srazili s osobním autem. Následek srážky byl hrozný: Libovický přelétl auto a zůstal ležet na silnici v bez-

divadlo, byly určeny na tajný revoluční fond, a i v nevinných básničkách, jež kolovaly v listě mezi studentstvem, hledala revoluci. Závadnými byly shledány nejen básně vlastenecké, uveřejněné ve „Varytu“, ale i básně jiné, na př. básně milostné, jako Dívčí bol, lásky pout, Bledá děva a jiné.

Ač se nedokázalo nic z toho, co by byla policie ráda v nevinném studentském podniku našla, byl ústav přece těžce škelními úřady postižen. Po dlouhém vyšetřování bylo gymnasium prohlášeno za ústav utrakvistický a ve vyšších třídách byla zavedena němčina jako výhradní jazyk vyučovací. Tak byli Čechové připraveni o jediné české gymnasium. Profesori byli označeni za vlastence a i je stihl trest. Ředitel Klicpera byl poslán do penze a Hálek jako vedoucí tak tak že nebyl z trestu odveden k vojsku, což býval obyčejný trest pro studentské poklesky rázu politického.

Tak dusily rakouské úřady svého času jakýkoliv projev volnějšího života mezi studentstvem, sledující hlavně ten cíl, aby potlačily v mladých lidech cítění vlastenecké. Chtěly nás umorit a vyhubit. Když se dnes díváme na ony doby, jaký to převrat v našem národním životě!

(Vůd. Dor.)

Vzpomínka na májový večer.

Nejkrásnější večery bývají v máji. Mladá zeleň vydává omamnou vůni, stromy obalené květem

vědomí. Po ošetření a přivedení ho k sobě lékařem, který právě řídil dotyčné auto, byl odvezen autem zpět na Krivoklat, kde se léčí. Celkem má devět tržných ran a několik pohmožděnin, zlomeného však nemá nic. Ostatním se až na malé odřeniny nic nestalo.“

Poz. red. Dostali jsme od našeho slavného krajana dopis a fotografii. Z dopisu vysvitá, že zdravotní stav p. Libovického se již značně polepšil, takže brzy bude moci odcestovati za svým povoláním. Těšíme se, že bude zase už zdrav! Litujeme, že nemůžeme ukázati našim čtenářům snímek, zachycující moment z krásného tělocviku p. Libovického.

F.

Umělý vesmír v Paříži.

Pro světovou výstavu, jež bude příštím rokem otevřena v Paříži, připravují Francouzové také ohromnou zeměkouli. V obrovské dvoraně, jejíž kopule bude mít průměr 57 metrů, bude zavěšena zeměkoule o průměru 15 metrů. Pro diváky budou sestrojeny také dva balony, z nichž budou návštěvníci vidět zeměkouli ozářenou sluncem, moře, pevniny, horstva, řeky a jezera. Kromě toho bude možno prohlédnout si celou zeměkouli s chodníku, jenž ji bude spirálovitě ovíjet. Francouzi chtějí vytvořit velkou přírodovědeckou výstavu, jež zůstane zachována i po světové výstavě. Bude tam zřízeno dokonalé planetarium. Celá naše sluneční soustava tam bude jako doopravdy, slunce bude svítit a každá planeta se bude otáčet kolem své osy i kolem slunce. Divák tam uvidí zatmění slunce i měsíce a v jiných místnostech spatří vývoj naší země. Bude tam země jako kotouč plynů, pak pevná. Bude na ní znázorněn i vývoj rostlin a živočichů. Diváci uvidí obrovská předpotopní zvířata a pak vývoj lidstva. Ten začne jeskynním člověkem a jeho zápasy s divou zvěří, povede do naší doby a skončí tím, jak asi bude lidstvo vypadat

a osvětlené čarovným svitem měsíce činí dojem z pohádky. Z neďalekého lesíku je slyšeti slavičí tlukot. Takový krásný večer kouzelně působí na člověka. Prsa se dmou blahou rozkoší, myšlenky letí do dáli, do dob dětských a dívčích let, nebo sprádkají růžové plány do budoucna, tmelené velikou nadějí...

Tak krásný večer byl také letos třetího máje. Ale nic z těch krásných obrazů nevnímala bolavá duše.

Seděla jsem se svými osířelými dítkami před domkem. Byly jsme stuleny k sobě a němě hleděly v stranu hřbitova. Tam, tam jest pohřben mučednický obraz z mého celotýdenního snu, obspán bohatými věnci. Vidím v myšlenkách ten svěží rov, pomník, a na něm tři krásné věnce. Odtud není možno myšlenky odpoutat. Znovu a znovu se tam vrací...

Na návsi se rozlehly tklivé zvuky obecního zvonku.

To zvoní Tobě, Kolouši, slyšíš? Čtrnáct večerů Ti budou zvonit a státi v pozoru. Tak slavnostní průvod Ti uspořádali, tolik krásných řečí pronesli, ale tím Tě žádný nevrátí životu a rodině...

Zvon ztichl. Nastala noc klidná, tichá. Vše usnulo. Chtěla bych usnouti také, a vše v tom týdnu prožité aby bylo jen hrozným snem a ne drsnou skutečností.

Věra Bohatá.

žit roku 3.000. Bude to největší učebnice zeměpisu na světě a také nejdražší.

Kolik obyvatel a obcí má ČSR.?

1. ledna 1936 měla republika 15,162.000 obyvatel, kteří bydlí v 15.734 obcích. Z těch 14.600 má méně než 2 000 obyvatelů. Malých měst od 2 do 5 tisíc obyvatelů je 868. Obcí a měst od 5 do 10 tisíc je 162. Měst od 10 do 20 tisíc obyvatel je 67. 30 měst má počet obyvatelstva mezi 20—50 tisíci. Jen 2 města v Československu mají od 50—100 tisíc obyvatelů. Zato však 5 měst má více než 100 000 obyvatelů: Praha, Plzeň, Brno, Moravská Ostrava a Bratislava.

Odkud je naše ovoce.

Třešně a jablka u nás rostly snad vždycky. Višně jsou z Přední Asie, broskve rostou volně v čínských horách. Tam je zušlechťovali Číňané už v době tři tisíce let před Kristem. Meruňky také rostou divoce v Číně, Mandžusku a Turkestanu. Švestky v Přední Asii, hrušky ve východní Evropě a západní Asii.

Lidová letadla.

V Anglii, v Německu a v Americe počínají vyrábět malá „lidová“ letadla. Jejich cena nebude přesahovat cenu levných lidových automobilů. Možná, že se dočkáme, že automobilový průmysl bude překonán letadly. Možná také, že za nějakou dobu místo 25 milionů automobilů, které v těchto zemích jezdí, dočkáme se 25 milionů letadel v povětří. Bude to jednou pěkná podívaná na nebi!

Jako ve válce.

Za jediný rok zahynulo 35.500 Američanů pod koly automobilů. Přes milion jich bylo při srážkách zmrzačeno. V amerických válkách od r. 1776 do r. 1935 padlo 244 357 lidí, ale v patnácti posledních letech jich přišlo o život pod automobilem 388.936.

Kterak zachraňujeme tonoucího.

Tonoucího zachraňují jen ti silní plavci, kteří sami výtečně umějí plovat všemi způsoby. Dbají toho, aby se jich tonoucí křečovitě nechopil tak, že by nemohl pohybovat ani rukama, ani nohama. To se často stává a pak tonoucí i záchránce zahynou. K tonoucímu se přiblížíme pozadu. Uchopili nás, nemilosrdně jej vtlačíme pod vodu. Držíme ho rukou obyčejně za vlasy a plaveme rychle ke břehu. Nebo ho v půli těla obejmeme nohama a plaveme naznak, odrážejíce se rukama. Jakmile dostihneme břehu, položíme zdánlivě utopeného hlavou níže než ostatní tělo, aby mu voda z plic odtekla, a zavedeme ihned umělé dýchání. Nepřestaneme, dokud „utopený“ nevydechne. Někdy to trvá i hodinu.

Před 600 lety padl v Evropě první dělový výstřel.

Jsou-li údaje ligurského spisovatele Iuterianusa správné, bylo by tomu letos 600 let, kdy byla v Evropě vypálena první dělová rána. V Asii došlo k této události daleko dříve. Dle čínských dějepisců bylo již za válek Číny s Tatary užíváno děl, ovšem zcela primitivních. Iuterianus uvádí, že v r. 1336, kdy se mezi Benátkami a Janovem krutě válčilo, nabídli Němci Benátčanům dvě malá

železná děla na prach a kule. Děla se znamenitě osvědčila a způsobila v řadách nepřátel velkou spousta a zmatek. První děla, jichž bylo užito na bojišti za války Florentanů s domem Medici, byla dopravena do Itálie Bartolomějem Cagliionim. Když kníže ferrarský byl dělovou kulí zraněn na noze, obvinil Cagliionioho z čarodějnictví. Za obléhání Cařihradu v r. 1419 namířil sám sultán Mohamed kanony na město a sám také pálil 150 kg kule, kdežto obležení odpovídali dělovými kulemi poloviční váhy. Známé jest, jak dovedl dělostřelby využití žižka. V r. 1455 obléhali Angličané Mons a děly pobořili městské zdi. Karel VIII. vděčil r. 1455 za dobytí království napoleonského jen své dělostřelecké převaze. Od té doby mělo dělostřelectví rychlé pokroky a dnes se bez této těžké, zbraně neobejde žádná moderní armáda.

Proč nenosí Arabové košile.

Znalci arabských poměrů a arabské historie mají pozoruhodné vysvětlení pro tradici oblákání Arabů, kteří nenosí pod svým oblekem nikdy košili. Dokud ještě byli Arabové ve Španělsku, nosili košile, stejně jako Evropané. Během osvobozovacích španělských bojů od arabského panství oblehla královna Isabella Kastilská Granadu a učinila příslib, že si neoblékne dříve novou košili, dokud bude Granada v moci Španělů. Po těžkém obléhání město padlo. Posádce, udatně se bránící, byl dovolen volný odchod. Vůdce Arabů ve Španělsku se však dověděl o přísaze královny a učinil proto také přísahu: žádný Arab nesmí obléci dříve košili, dokud nebude Granada zase v rukou Arabů. Po složení přísahy odložili všichni Arabové košile. Od té doby uplynulo 500 let. Granada jest však stále ještě španělská a Arabové proto stále ještě nenosí košile...

Několik skotských anekdot.

„Tatínku, mohl bych jít dnes do biografu?“ ptá se malý Skot v malém skotském městečku.

„Cože, do biografu? Vždyť to nejsou ještě ani dva měsíce. co jsi se díval s půdy na zatmění měsíce. Mně se zdá, že celý čas nemyslíš než na samé radovánky!“

„Tak jsem ti dnes jel tramvají,“ povídá jeden Skot druhému, „a konduktér se na mě pořád mračil, jako by mne podezříval, že jsem nezaplatil jízdné.“

„A co jsi udělal?“

„Nic. Mračil jsem se na něho také, jako kdybych byl zaplatil.“

Pan MacTawish byl v divadle se synem na poslední galerii. Chlapec se nakláněl přes zábradlí dolů, aby lépe viděl. „Willie,“ napomínal ho otec úzkostlivě, „dej pozor, abys nespádl přes zábradlí dolů do parteru. Tam to stojí o šest šilinků více.“

Do skotského městečka přijel kolotoč. Syn pana starosty se chtěl také svézt. Tatínek byl proti tomu, že je škoda peněz.

„Ale já jsem ještě nikdy nejel na kolotoči,“ brečel synáček.

„Mlč — země se také točí a ty s ní zadarmo!“